

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. С., 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на девети май през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Петков

Членове: Яника Т. Бозаджиева
Анелия М. Игнатова

при участието на секретаря Христина Ив. Боровинова
в присъствието на прокурора Д. Фр. П.
като разглежда докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20221800600107 по описа за 2022 година

Производството е по гл. XXI за въззивен контрол по отношение на
постановена присъда, инициирано с протест против оправдателна присъда
на РС- К..

По силата на присъда № 9 /30.11.2021г., постановена по НОХД
№238/2020г. по описа на РС К. съдът е оневинил изцяло подсъдимите както
следва:

Признал е подсъдимия В. В. В. – роден на . г. в гр. Г., с постоянен
адрес: гр. Г., ул. „Х. Д.“ № 1, българин, български гражданин, неженен,
неосъждан, със средно образование, работи в „С.“ ЕООД, ЕГН *****,
ЗА НЕВИНОВЕН в това, че на 13.12.2016 г., около 12.00 часа в гр. К., обл. С.,
кв. М. в л. а. марка „Опел“, модел „Корса“ с рег. № ., в съучастие като
съизвършител с непълнолетния ИВ. ИР. П., действал като извършител, се
съвкупил с лице от женски пол, което не е навършило 18 години – Х. П. В.,
родена на . г. /на петнадесет години/, като я принудил към това, чрез
използване на сила за събличане на носените от нея дънки и бикините и

държане на ръцете ѝ над главата, като деянието е извършено от две лица, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал изцяло по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 152, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Признал е подсъдимия ИВ. ИР. П. – роден на . г. в гр. С., с постоянен адрес: с. М., общ. Г., българин, български гражданин, неженен, неосъждан, със средно образование, работи в „Б. Б.“, ЕГН *****, ЗА НЕВИНОВЕН в това, че на 13.12.2016 г., около 12.00 часа в гр. К., обл. С., кв. М. в л. а. марка „Опел“, модел „Корса“ с рег. № ., непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, в съучастие като съизвършител с В. В. В., действал като извършител, се съвкупил с лице от женски пол, което не е навършило 18 години – Х. П. В., родена на . г. /на петнадесет години/, като я принудил към това, чрез използване на сила за събличане на носените от нея дънки и бикините и държане на ръцете ѝ над главата, като деянието е извършено от две лица, поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал изцяло по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление чл. 152, ал. 3, т. 1, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Присъдата е атакувана с протест от РП К. като постановена в драстично нарушение на процесуалните правила, определящи начина на оценка на доказателствата и изграждане на вътрешно убеждение. В жалбата се твърди, че при постановяване на присъдата, изцяло оневиняваща подсъдимите не е осъществен анализ и тълкуване на доказателствата.

Доколкото в мотивите се претендира да е направено някакво тълкуване на доказателствата, същото е направено произволно и превратно, като им е придаден смисъл и съдържание, което нямат. Позоваването на доказателствата е осъществено съвсем избиращелно и тенденциозно като са фаворитизирани и преекспонирани тези, обосноваващи защитната теза, а в същото време напълно и без да бъдат подложени на анализ са отхвърлени и обявени за недостоверни доказателства- най-вече показанията на свидетелите на обвинението. Произволно и в разрез с доказателствата е възприето, че подсъдимите не са упражнили насилие над пострадалата, игнорирайки най-вече нейните показания и заключението на СМЕ, защитено в съдебно заседание от д-р Т.. Свидетелските показания на свидетелите-съученици на пострадалата, които са възприели състоянието и външния и вид, след

извършване на престъплението срещу нея, са отхвърлени с мотиви, които са неясни и неразбираеми. Отсъстват съображения от които да бъде узната действителната воля на съда. Доколкото има изложени съображения то същите са неясни, противоречиви взаимно изключващи се и не почиват на доказателствата. Фактическите и правни изводи, изложени от съда са не само страдат от липса на доказателствена обосновааност, но и са напълно лишени от логика .

В съответствие с оплакванията и доводите, представителят на РП К., изготвил протеста отправя искане за отмяна на постановената оправдателна присъда и за връщане на делото за разглеждане от друг състав на РС К., поради допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила- липса на мотиви към постановения съдебен акт.

В съдебно заседание представителят на СОП изцяло поддържа протеста, ведно със съдържащите се в него оплаквания и доводите, които ги обосновават. Застъпва становище и обосновава, че в случая се касае за осъществено обособено съществено противоречие с процесуалния закон, изразяващо се в цялостна липса на мотиви. В своето съдържание съдебните мотиви, съгл. чл.305, ал.3 НПК следва да водят до еднозначен, а не-противоречив отговор в три аспекта- какви факти установява съдът, от кои доказателства се обосновават тези факти и какви са правните съображения за взетото решение. В протестираната присъда липсва яснота какви фактически положения е установил първият съд и на базата на кои доказателства, как възприетата фактическа обстановка влияе на квалификацията на деянието на единия и на другия подсъдим при прилагане на материалния закон. Всичко това препятства страните и контролиращата инстанция да узнаят и разберат действителната воля на съда, постановил оправдателната присъда. Моли последната да бъде отменена поради липса на мотиви и да бъде върнато делото за ново разглеждане от друг състав на РС- К..

От името на подс. В.В. защитникът му- адв.К. М. оспорва протеста и становището на СОП, че е налице липса на мотиви при постановяване на присъдата.В пледоарията си по същество на делото застъпва становище, че в мотивите си РС К. е изложил фактически положения, в съответствие с доказателствата. Съдът не би могъл да даде еднозначен отговор на обвинението, а именно – че е осъществено в съучастие между двамата

подсъдими престъплението, за което същите са привлечени да отговарят , поради многобройните противоречия в показанията на пострадалата при отделните и разпити – по досъдебното производство и в съдебно заседание. Констатира се противоречие на тези показания с други гласни доказателства- пр. показанията на майката на пострадалата, разпитана в качеството на свидетел, относно обстоятелството с един или два различни автомобили са се придвижвали извършителите на деянието. В зависимост от съдебно-медицинската експертиза се установява, че липсва упражнено насилие спрямо пострадалата, поради отсъствие на нанесени телесни увреждания и травми при прегледа и освидетелстването и. Обвинението е останало недоказано поради липса на подкрепа на показанията на пострадалото момиче от останалите доказателства, поради което защитникът адв. М. определя първите като недостоверни /буквално – „фантазии“/.

В подобен смисъл е и пледоарията по същество на адв. С. З. защитник на подс. И.П.. Правилният прочит на доказателствата обосновава правния извод за липса на престъпно деяние, осъществено от двамата подсъдими. Моли съда да не постановява отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане, поради липса на мотиви.

В лична защита по същество на делото и двамата подсъдими заявяват, че се присъединяват и изцяло подкрепят изявленията ъна защитниците си.

В последната си дума подсъдимите подкрепят искането на защитниците си за потвърждаване на протестираната оправдателна присъда.

Въззивният съд, като разгледа протеста на заявените основания и след като сам осъществи цялостен служебен контрол по отношение на присъдата на РС К. по чл.314,ал.1 НПК, в съответствие с доказателствата и приложимия закон, прие за установено:

Според Конституцията на Р България всички актове на съда и Постановленията на прокуратурата за прекратяване на образувано наказателно производство, както и тези- за отказ от образуване на такова следва да бъдат мотивирани. Този принцип на наказателното правораздаване е залегнал като императивни правила в редица норми на процесуалния закон- чл.33, ал.5, чл.34, чл.305,ал.3 НПК и други. Законодателят е приел още, че излагането на волята на решаващия орган в наказателното правораздаване не може да бъде произволно. Същото се определя в съчетание от две основни

начала – търсене и разкриване на обективната истина за случилото се, касателно фактите, имащи правно значение за конкретната правна квалификация- по чл.13 НПК. Което означава събирането и проверка на всички относими и процесуално годни доказателства и доказателствени средства. Недопустимо е доказателствата да бъдат тълкувани субективно според свободната воля, настроения или предпочитания на преценяващия- чл.14 НПК определя конкретния начин, алгоритъм и методика и изисквания на които задължително следва да съответства преценката на доказателствата и формиране на вътрешното убеждение за фактите, приети като доказани.Продължение на това правило е разпоредбата на чл.107, ал.5 НПК, изискващ предварителна внимателна проверка на доказателствата, при излагане на релевантните факти и тяхната обоснованост от първите. Съгласно разпоредбата на чл.305, ал.3 НПК – правилно посочена от СОП при излагане на съображения по същество, мотивите към постановената присъда следва да съдържат еднозначен, убедителен, логичен и доказателствено обоснован отговор на повдигнатото обвинение в три насоки-1/ фактическите обстоятелства, които съдът счита за установени, 2/ доказателствата и доказателствените средства, на които основава възприетите релевантни факти при задължително съпоставяне на противоречивите доказателства и излагане на логични и верни- в съответствие с действителния смисъл на доказателствата, съображения –кои доказателства приема за достоверни и по какви съображения /пр.2 на същата алинея/ и 3/ правните изводи, които следват от съпоставянето на възприетата фактическа обстановка в съответствие с доказателствата и материалния закон.

Липсата на излагане на съображения, които да са ясни, разбираеми и логични и да позволяват установяване на действителната воля на съда, във всеки един от посочените по-горе аспекти, се приравнява на цялостна липса на мотиви. Още съдебната практика нееднократно и константно се е обединила около становището, че липсата на излагане на съображения по факти или тяхното съпоставяне с правната норма от материалния закон по съществен съставомерен признак от обективна или субективна страна, също произвежда ефекта и следва да се преценява като пълно отсъствие на мотиви за конкретната присъда по повдигнато обвинение срещу дадено лице.

Внимателния прочит на съображенията, които придружават постановената оправдателна присъда, с претенция да имат способността да я

обосноват и легитимират, каквато функция имат мотивите към един съдебен акт, налага по несъмнен начин извода, че проверяваната присъда страда от изначална и цялостна липса на мотиви.

Следва да бъде споделено като правилно и законосъобразно и становището на представителя на СОП, че в съображенията на атакуваната присъда, липсва еднозначна и разбираема воля на съда във всеки един от трите посочени по-горе аспекта, а най-вече – досежно релевантните факти, които е възприел съда, като установени от доказателствата. Това е видно и се установява дори от бегъл поглед към изложението, имащо претенция на съдебни мотиви. Вместо излагане на конкретни факти, които съдът е установил и приел по непораждащ съмнение начин, е употребена словесната формулировка „твърди се /анонимно/“ „Пострадалата твърди“, „подсъдимият твърди“ - възпроизвеждане на съдържанието на доказателствени средства – било изцяло, било фрагментирано, без съпоставянето им и определянето им откъм тяхната годност, надеждност и достоверност и отдаване на предпочитание, на базата на противоречията и формалната логика. В конкретният случай решаващият РС К. се е задоволил с посоченото по-горе цитиране, без дори да излага собствени фактически изводи, възприети от него, а още по-малко- вследствие на задълбочен анализ на доказателства. В изложението липсва каквато и да е логика и яснота, относно възприети факти – в един момент се твърдят конкретни обстоятелства, като веднага следва отричането им –като неподкрепени от доказателствата. Изложени са противоречиви фактически твърдения напълно лишени от логика: „Пострадалата приела поканата, която нямала намерение да осъществи“. Понататък изложението съдържа факти за осъществено насилствено съвкупление с пострадалата, последователно- от страна на всеки един от двамата подсъдими, в присъствието на другия, което пък е в цялостно противоречие с крайния правен извод на съда за липса на осъществено престъпление по чл.153, ал.3, вр.ал.1 НК, като при това не би могла да бъде разбрана волята на съда, по какви съображения приема, че изнасилването не е осъществено и е оправдал подсъдимите. В нарушение и пълно игнориране на правилата за изграждане на вътрешно убеждение в съответствие с действителния смисъл и съдържание, взаимна подкрепеност и прилагане на формалната логика, съдът е преценил пок.св. П., Т., С. и П.-/съученици на пострадалата, придобили впечатления от състоянието и непосредствено след

изнасилването и/, като недостоверни, основавайки се единствено на „придобитите си впечатления от свидетелите в съдебно заседание“, което в действителност представлява еманация на краен субективизъм и превратно тълкуване на доказателствата. Част от изложените съображения се отличават с елементаризъм, препятстващ установяване на техния смисъл: „Свидетелите не са забелязали нередни неща в дрехите на пострадалата“, с.т. „странно е обстоятелството, в обясненията на подсъдимата / каквато не фигурира по делото, съобразно внесенния обвинителен акт/, че в полицията я посъветвали да потърси паричен интерес от подсъдимите“...и др.под.

Съдебният състав окончателно е абдикирал от вменената му от закона задача да анализира доказателствата и да изгради верни фактически изводи, а на тяхната основа- законосъобразен извод дали е осъществено престъплението, за което е повдигнато обвинение с внесенния обвинителен акт, с оправдание че „доказателствата са противоречиви“. Констатацията за противоречие на доказателствата изисква анализ, тълкуване и взаимно съпоставяне, а не освобождава съда да даде правдив и законосъобразен отговор по повдигнатото обвинение с мотивирана- обоснована от доказателствата и формалната логика присъда.

С оглед на изложеното по-горе следва да бъде споделено становището, застъпено от представителите на държавното обвинение, за цялостна липса на мотиви. Поради тази констатация, съставляваща особено съществено нарушение на процесуалния закон, препятстваща контролиращата инстанция и страните да узнаят волята на съда, присъдата на РС К. подлежи на отмяна.

Следва делото да бъде върнато за повторно разглеждане от друг състав на РС К..

Предвид изложеното и на основание чл.334, т.1, вр чл.335, ал.1 НПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Присъда под № 9 / 30.11.2021г., постановена по НОХД № 238/2020г. по описа на РС К..

ВРЪЩА делото за разглеждане от друг състав на съда.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____